

Sygn. akt IV KK 739/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry
w sprawie **M. Z.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 czerwca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt IX Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w K.

z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt IX K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu sprawy M. Z., skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 maja 2009 roku w sprawie sygn. akt IX K (...) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 27 października 2008 roku na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł i za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 4 czerwca 2008 roku na karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zobowiązano skazanego do solidarnego naprawienia szkody wraz z R. K. poprzez zapłatę na rzecz K. B. kwoty 6.170 zł, w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 pkt 1 k.k. orzeczono wobec skazanego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i na podstawie art. 49 § 2 k.k. i art. 39 pkt 7 k.k. orzeczono od skazanego świadczenie pieniężne w kwocie 800 zł na rzecz Stowarzyszenia „W.” w K. na cel związany bezpośrednio z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 października 2008 roku do dnia 5 maja 2009 roku, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2010 r., sygn. akt IX Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego,

2. Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 listopada 2011 roku w sprawie sygn. akt II K (...) za przestępstwo z art. 276 k.k. popełnione w dniu 10 lipca 2007 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązano skazanego w okresie próby do podjęcia stałej pracy zarobkowej, na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 25 czerwca 2012 roku, sygn. akt II Ka (...) zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, iż uchylił wyrok w części uniewinniającej M.

Z. od popełnienia w nocy z 7 na 8 lipca 2007 roku w Ś. czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania, zaś w pozostałym zakresie co do skazanego M. Z. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego,

3. Sądu Rejonowego w M. , VII Zamiejscowy Wydział Kamy z siedzibą w K. , z dnia 4 czerwca 2013 roku w sprawie sygn. akt VII K (...) za przestępstwo z art 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 8 lipca 2007 roku na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby,

4. Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 września 2014 roku w sprawie sygn. akt IX K (...) za przestępstwo z art. 193 k.k. popełnione w dniu 14 lipca 2005 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 14 lipca 2005 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. popełnione w dniu 14 lipca 2005 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby, na podstawie art. 71 § 1 k.k. i art. 32 § 1 i 3 k.k. orzeczono wobec skazanego grzywnę w rozmiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano skazanego pod dozór kuratora w okresie próby, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 17 marca 2015 roku sygn. akt IX Ka (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego,

5. Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 marca 2016 roku w sprawie sygn. akt II K (...) za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 24 września 2014 roku na karę 6 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia

22 października 2014 roku, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 roku, sygn. akt IX Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego,

Sąd Rejonowy w K. w dniu 10 października 2017 r., sygn. akt IX K (...), wydał wyrok łączny, na mocy którego:

1. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k., art. 89 § 1a i 1b k.k. orzeczone wobec skazanego M. Z. kary pozbawienia wolności wyrokami Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 maja 2009 roku w sprawie sygn. akt IX K (...) i Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 marca 2016 roku w sprawie sygn. akt II K (...) oraz karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 września 2014 roku w sprawie sygn. akt IX K (...) połączył i wymierzył mu karę łączną 8 (ośmiu) lat i 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 listopada 2011 roku, sygn. akt II K (...) i Sądu Rejonowego w M., VII Zamiejscowy Wydział Kamy z siedzibą w K., z dnia 4 czerwca 2013 roku, sygn. akt VII K (...) oraz co do kary łącznej grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 maja 2009 roku, sygn. akt IX K (...) i kary grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 września 2014 roku sygn. akt IX K (...);
3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdził, że rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 maja 2009 roku, sygn. akt IX K (...) i Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 marca 2016 roku, sygn. akt II K (...), nieobjęte niniejszym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu;
4. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej skazanemu M.i Z. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w K. , sygn. akt IX K (...), od dnia 30 października 2008 roku do dnia 5 maja 2009 roku i od dnia 12 września 2013 roku do dnia 23 kwietnia 2014 roku i w sprawie Sądu Rejonowego w K. , sygn. akt II K (...), od dnia 22 października 2014 roku od godz. 7:30.

Wyrok łączny zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł skazany, który zaskarżył wyrok łączny w całości i zarzucił mu naruszenie przepisu art. 4 § 1 k.k. poprzez orzeczenie kary łącznej w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., podczas gdy przepisy obowiązujące poprzednio były dla niego względniejsze, pominięcie części prawomocnie orzeczonych wobec niego kar oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności.

Obrońca skazanego zaskarżyła wyrok łączny w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu rażącą surowość orzeczonych w wyroku kar łącznych pozbawienia wolności polegającą na połączeniu tych kar w oparciu o zasadę kumulacji mimo, iż wszelkie ustalone okoliczności przemawiały za przyjęciem zasady absorpcji lub asperacji.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (wynagrodzenie za obronę z urzędu) oświadczając, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części.

W uzasadnieniu środka odwoławczego obrońca skazanego wskazała, że w związku z zastosowaniem zasady kumulacji bezzasadne wydaje się zastosowanie przepisów dotyczących kary łącznej w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r., gdyż ich zastosowanie doprowadziło do pogorszenia sytuacji skazanego.

Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt IX Ka (...), Sąd Okręgowy w K. utrzymał zaskarżony wyrok łączny w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiodła obrońca skazanego, która zaskarżyła wyrok sądu odwoławczego w całości, „zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k. oraz art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw obowiązującej od 1 lipca 2015 roku i art. 85 k.k. w zw. z art. 89 k.k., poprzez zastosowanie nowej ustawy w sposób zwiększający surowość dla skazanego poprzez orzeczenie kary

łączonej z uwzględnieniem kary pozbawienia wolności w zawieszeniu orzeczonej w sprawie o sygnaturze akt IX K (...) za czyn popełniony dnia 14 lipca 2005 roku oraz przeliczenie kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co skutkowało doliczeniem mu 8 miesięcy bezwzględnej kary pozbawienia wolności z uwagi na zastosowanie przez sąd zasady kumulacji przy wymiarze kary łącznej”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z treści uzasadnienia kasacji wynika, iż zdaniem jej autorki, sąd odwoławczy nie wywiązał się należycie z obowiązku dokonania prawidłowej kontroli odwoławczej, akceptując wadliwy kształt wyroku sądu pierwszej instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, co wywołało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Autorka nadzwyczajnego środka zaskarżenia ma bowiem rację wskazując, że sąd odwoławczy nie wywiązał się ze swoich obowiązków i nie przeprowadził należycie kontroli odwoławczej.

Najistotniejszym uchybieniem organu ad quem było to, że w rzetelny sposób nie rozpoznał zarzutu wadliwego, dokonanego z obrazą art. 4 § 1 k.k., wymierzenia kary łącznej w oparciu o przepisy kodeksu karnego w wersji obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 r. Na zarzucie tym została oparta apelacja skazanego. Ponadto wynikał on także z uzasadnienia środka odwoławczego wywiedzionego przez jego obrońcę.

Sąd Rejonowy swój wybór w kwestii doboru przepisów, które będą wyznaczały treść wyroku łącznego, uzasadnił jedynie lakoniczną konstatacją, że zastosowanie przepisów obowiązujących przed 1 lipca 2015 r. nie byłoby dla sprawcy korzystniejsze choćby z powodu niestosowania przelicznika kary

pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w przypadku orzekania bezwzględnej kary łącznej. Sąd odwoławczy, ten nader zdawkowy wywód zaakceptował, a do argumentów zawartych w osobistej apelacji skazanego, słusznie kwestionującej stanowisko sądu pierwszej instancji co do wyboru stanu prawnego, odniósł się ogólnikowym stwierdzeniem o treści „pozostając z należnym szacunkiem do poglądów sądów wyrażonych we wskazanych pismach, poglądy te nie mają zastosowania w sprawie niniejszej skazanego M. Z. w przedmiocie wydania wyroku łącznego, bowiem bądź nie tyczą omawianego problemu, bądź wyrażane były w innym stanie prawnym”.

Konstatacja ta była jednak całkowicie chybiona, albowiem judykaty przywoływane przez skazanego w osobistym środku zaskarżenia, miały na celu wykazanie, że w jego przypadku korzystniejsze byłoby orzeczenie kary łącznej na podstawie przepisów obowiązujących przed 1 lipca 2015 r. I niewątpliwie skazany miał tutaj rację. Dla prowadzenia analiz, która z ustaw byłaby w danym wypadku dla skazanego względniejsza nie wystarczyło, a tak uczynił Sąd Rejonowy, porównanie wyłącznie przepisów określających zasady orzekania kary łącznej w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania i w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. W tej sytuacji należało również sięgnąć po regulacje obowiązujące w dniu popełniania przez skazanego czynów, za które został skazany. Niekwestionowany jest bowiem pogląd, że stosownie do art. 4 § 1 k.k., w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd powinien, ustalając, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, porównać przede wszystkim stan normatywny z dnia orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stan normatywny z czasu popełnienia każdego z przestępstw (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2013 r., II KK 84/12, OSNKW 2013/5/43).

Z wyroków, których połączenie Sąd Rejonowy rozważał w analizowanym postępowaniu wynikało zaś, że każde z przestępstw, poza przestępstwem przypisanym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt II K (...), zostało popełnione przed dniem 8 czerwca 2010 r. Co więcej, wszystkie te przestępstwa zostały popełnione zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, a tym samym pozostawały w realnym zbiegu, który był podstawowym warunkiem orzeczenia kary łącznej w stanie prawnym

obowiązującym przed wejściem w życie noweli do k.k. z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396).

Ta konstatacja jest nader istotna, albowiem przepis art. 89 § 1a k.k., który umożliwił orzekanie bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie kar, wśród których znajdowały się jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, wszedł w życie dopiero w dniu 8 czerwca 2010 r. Przed tą datą, możliwość wymierzenia w wyroku łącznym kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności, na podstawie kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kary bezwzględnej pozbawienia wolności, była wykluczona. Sąd mógł połączyć wspomniane kary jednostkowe tylko wtedy, gdy zaistniały przesłanki uzasadniające warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej. Jeśli natomiast sąd orzekający w przedmiocie wydania wyroku łącznego stwierdził, że takowe przesłanki nie zachodzą, musiał odstąpić od wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym i powinien umorzyć postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, pomimo tego, że przestępstwa, za które kary te zostały orzeczone, pozostawały w zbiegu realnym z art. 85 k.k. (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 maja 2013 r., IV KK 138/13, LEX nr 1504810).

Co więcej i przed dniem 8 czerwca 2010 r. niemożliwe było objęcie węzłem kary łącznej warunkowo zawieszonych kar pozbawienia wolności, co do których nie istniała już możliwość zarządzenia ich wykonania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013 r., III KK 401/12, OSNKW 2013/8/68).

Powyższe wywody prowadzą do konkluzji, że przyjąwszy, jako podstawę orzekania o karze łącznej pozbawienia wolności, przepisy kodeksu karnego obowiązujące przed datą 8 czerwca 2010 r., Sąd Rejonowy nie mógłby objąć węzłem kary łącznej kar opisanych w punktach 2 i 3 części wstępnej wyroku łącznego. Z uwagi na upływ okresu próby oraz kolejnych 6 miesięcy zarządzenie ich wykonania w dacie wydania wyroku łącznego nie było już możliwe.

Co więcej, na podstawie kar pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach opisanych w punktach 1 i 4 części wstępnej wyroku łącznego, sąd ten mógłby orzec karę łączną wyłącznie wtedy, gdyby uznał, że zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Przepisy kodeksu karnego, obowiązujące

do dnia 7 czerwca 2010 r., uniemożliwiałyby również objęcie węzłem kary łącznej kary orzeczonej na podstawie wyroku opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku łącznego. Przestępstwo, za które kara ta została wymierzona, nie pozostawało bowiem w realnym zbiegu z przestępstwami, za które wymierzono kary w wyrokach wymienionych w punktach 1 i 4 części wstępnej wyroku łącznego.

Nawet jednak w przypadku, gdyby sąd pierwszej instancji nie stwierdził podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej na podstawie wyroków opisanych w punktach 1 i 4 części wstępnej wyroku łącznego i z tego powodu postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w tym zakresie umorzył, sytuacja skazanego byłaby korzystniejsza od tej, która została ukształtowana na mocy wydanego w niniejszej sprawie wyroku łącznego, utrzymanego w mocy przez sąd odwoławczy. Łączny czas pobytu skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej wyniósłby 8 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności. Tyle bowiem wynosi suma kar orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach 1 i 5 części wstępnej wyroku łącznego. Kara pozbawienia wolności, orzeczona na podstawie wyroku wskazanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku łącznego, była bowiem karą warunkowo zawieszoną.

Przyjęcie za podstawę orzeczenia o karze łącznej przepisów obowiązujących do dnia 7 czerwca 2010 r. umożliwiłoby również połączenie wymierzonych skazanemu jednostkowych kar grzywnien.

Ponadto Sąd Rejonowy, zapewne kierując się brzmieniem nowych regulacji, które wykluczają możliwość łączenia kar wykonanych w całości, nie wziął pod uwagę (co również zarzucał mu w swojej apelacji skazany), że oprócz wyroków wymienionych w części wstępnej wyroku łącznego, wobec M. Z. zapadły także inne wyroki skazujące i nie rozważał potrzeby połączenia wymierzonych nimi kar.

Sąd Okręgowy, na skutek pobieżnie przeprowadzonej, nie odpowiadającej standardom wyznaczonym treścią art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. kontroli odwoławczej, powyższych uchybień nie dostrzegł. Z tego też powodu niewątpliwie rację ma autorka kasacji wskazując, iż na skutek nieprawidłowo przeprowadzonego postępowania kontrolnego, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji zapadły z rażącą obrazą art. 4 § 1 k.k. mającą istotny wpływ na treść tego wyroku.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wykazano zaistnienie podstawy kasacyjnej z art. 523 § 1 k.p.k., a to w konsekwencji wywołało konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W postępowaniu ponownym Sąd Okręgowy, będąc związany wskazaniem i zapatrywaniem Sądu Najwyższego (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), po raz kolejny, tym razem w sposób poprawny i pełny, przeprowadzi kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku łącznego sądu I instancji, zwracając szczególną uwagę na kwestie zasygnalizowane wyżej.

Po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu, Sąd Okręgowy wyda wyrok, który - w razie zaktualizowania się takiej konieczności - uzasadni w sposób w pełni respektujący wymogi wskazane we właściwych przepisach kodeksu postępowania karnego.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.